

Діло

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. шлян. 143.322.
Адреса для телеграм:
"Діло", Львів.
Гол. Редактор приймає від
11-12 год. передполуднем
Рукописи не звертаються.

ПЕРЕДПЛАТІ.
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці: 1 долар, Франції,
Голландії, Бельгії 20 фр. фр.
Італії 750 ал., Німеччині 750 ал.,
Ц. ваймарі 5 шв. фр., Чехо-
словацькій 30 ч. к., Румунії 15
лей, Болгарії 750 ал., Австрії
1 шв. ал. — Зміню адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА
20 сот.

Нерозв'язана проблема.

Львів, 18. січня 1929.

Національна проблема, нерозв'язана у всій своїй розтяжності й далекості великою війною й повстаннями аударами та трактатами, починає знову оживлятися, актуалізуватися, підсичувати наші невдовідки та тривожити „дасливіх посідачів“ чужонаціональних територій. Сучасна національна проблема в цілій Європі, а навіть в усьому світі, має два обличчя, дві сторінки, два зміоти. З одного боку виступає вона як проблема атериторіальних, російських частин великих й малих народів, отже як проблема справжніх національних меншостей, про які говорять трактати в новоповсталих й поширених державах середньо-східної Європи. З другого боку виступає вона як проблема територіальних народів або їх частин, тим чи іншим способом приєднаних до національно-чужих державних організмів. До таких проблем в Європі належить у першу чергу питання славянських „меншостей“ в Польщі, німців у Чехії, каталонців в Іспанії й македонців на Балканах. В Європі привикло говорити тільки про меншостеву kwestію взагалі, не переводячи меж між територіальними й атериторіальними народами. Б вже це „даслута“ ославленого трактату про охорону національних меншостей, доданого до основних договорів на домагання живіських „деалістів“ в інтересі і для охорони середущо й охид-жосвропейських живі. У дальшому розвитку є це й „даслута“ тештарів чужонаціональних територій, які у власному інтересі схильні всьоді добачувати тільки одиородну „меншостеву kwestію“, актуалізовану у всіх її видах „чужими політичними чинниками“. Ясно, що таке дбайливе розорювання широким меж між проблемою територіальних й атериторіальних народів у нічому не зменшує сутніх різниць між двома окремими питаннями.

В останніх літах національна проблема, включаючи в неї й меншостеве питання, була лещо прихила. Оказалася на неї в першу чергу журба Європи за економічну відбудову, а в дальшому підсилення напруження між Великою Британією і Рад. Союзом з одного боку й Америкою з другого. Ці великі питання універсального значіння не лише не могли уступити національній проблемі, але й по суті ще більше актуалізували на довшу мету. В давому моменті вони й лише пригашували, відсували в суті на якийсь час.

Національну проблему, без сумніву проти своєї волі, а на всякий випадок рахуючи на інший ефект, порушив недавно в Люгані польський міністр закорд. справ Залеський, виголошуючи відому філіпсіку проти горішньо-шнеського „Фольксбунд-у“. Німецький міністр закорд. справ Штрессман зареагував на цей виступ дуже різко, боючи пистутом об стіл і заподіляючи заупалізування меншостеві проблеми на ґрунті Ліги Націй. Одочасно виліз фактів шриничилася до оживлення національної kwestії в Європі й поза нею. В Парижі відбувся алваський атентат на прокуратора Фамота, в Болгарії вде кривава боротьба між двома македонськими організаціями в справі намагаю розв'язки македонського питання, в Югославії хорватська справа загальмувала нормальні функції держави і довела до ultima ratio до королівського самовласти, в Індії паніндійський конгрес виставив домагання петацій домініляції цієї великої країни. Не гадаючи інших, менше яскравих принак і маніфестацій в напрямі оживлення національної проблеми. І те оживлення сьогодні помічаємо у всій Європі (за винятком скандинавських країн) на донтому й широкотому просторі від Піринців в Атлантичного Океану до Балкану і Чорного Моря, де та проблема, переходячи на азійський терен, вляється з великими національними рухами, як індійський і китайський. Поза скандинавськими державами цині немає в Європі ні одної держави, не випускаючи й полське сучо-національної Франції, де не виступала національна проблема в більше або менше гострій формі.

Оживлення національної проблеми в останньому часі помічаємо і в Польщі. Займався нею нещодавно у Львові збір чотирьох вояводів: львівського, станіславського, тернопільського і во-

НАЙБІЛЬША В КРАЮ ФАБРИКА ДЗВОНІВ

БРАТІВ ФЕЛЬЧИНСЬКИХ

В КАЛУШІ ВУЛ. СІВЦЬКА Ч. 18. В ПЕРЕМІШЛІ ВУЛ. КРАСІЩОГО Ч. 63.

відливає на замо-лення дзвони гармоні-ні й поодинокі, а постійно удержує на складі понад 200 шт. готових дзвонів у вазі від 10—600 кг.

ЦІНИ ПРИСТУПНІ. — СПЛАТА РАТАМИ.

При важніших запитаннях прошатись письма до нас слати рекомендовано.

линського, регіональний збір безбітків у Вильні, такий-же збір безбітківних посівів зі Сх. Галичини, резолюції Головної Ради „П'яста“, статті поодиноких польських діячів і т. і. Не важко для нас, в якому напрямі всі ті польські чинники „розв'язують“ національну проблему в сучасній Польщі — чи в напрямі признання якихнебудь прав непольським народам, чи в напрямі дальшого пригашування і відсування національної проблеми на задній план чи замурування її в такуому куті. Для нас важний сам факт актуалізації національної проблеми, бо це вказує на її живучість і потенціальну силу.

Не воі-останови й напрямні польських чинників в національній kwestії доходять до прикладного відомо. Найчастіше вони губляться в чотирьох стінах сали нарад, проявляючись описля в діяльності адміністрації чи намаганнях розв'язати або навіть розв'язати українське громадянство (чого доказом в останніх часах є протекторат над „зімлодженням“ москвофілізмом). Всеж таки дало в загальній, діяльностично-сапиментальній формі виходити і на світло денне. Так напр. регіональний збір безбітків у Вильні (Зединення Праці Сіа і Міс) винію таку резолюцію в національній kwestії в сучасній Польщі:

„У відомості до проблеми національних меншостей Зід стверджує, що польська демократія, зорганізована в рядях Зединення Праці Сіа і Міс, признає і чинно підтримує всі ті змагання національних меншостей, які відповідають потребам, що впливають в їх національній і культурній індивідуальності, а які погоджуються зі широким арозумілим державним інтересом Річипосполитої. Особливо у відомості до меншостей білоруської й української Зід стверджує, що повинні вони найти в Польщі як конституцією забезпечене нове право александри культури й національних ідеалів, так також ширі й прихильні відношення найширших польських демократичних верств до їх постулатів. Ті меншости зі свого боку повинні здати собі справу, що їх співжиття з польським народом в рамках сучасної польської держави є продовженням історичної співзв'язності, започаткованої в давній Річипосполитій та що в розвитку могутності і сили Річипосполитої лежить добробут і щастя всіх її горожан“.

Дещо інакше ставить справу польська демократія зід стугу людського „П'яста“, яка звертає увагу на

„небезпеку, якою загрожує державі проблема національних меншостей, що стала наслідком чужих політичних чинників, головне розсадження держави зі зовні, як також діланя на її шкоду на закордонному терені. Злегковаження і спаралізування польських людських чинників у внутрішній політиці держави александри збільшення протидержавної роботи, головне на терені Сх. Галичини“.

Вкінці ствержує „П'яст“, що в першу чергу польський люд є покликаний розв'язати проблему національних меншостей, особливо славянських, агідно з інтересами держави (себто, як доказали подітка трикратного прем'єра Вітоса, по дній колонізації).

Зі зрозумілих причин зайвим було б виходити в аналізі чи дискусії на тему відношення двох відомів польської „демократії“ до національної проблеми. Б це річ старі, загально відомі і навіть нами болічно пережиті в давньому й недавньому минулому та незаливні тешершости. Помінаючи все те, не можемо опертись непоборній силі, щоби не адривести голосу справжнього польського демократа Ст. Тугута в інтересуючий нас kwestії, помі-

щеного в ювілейній „Хилі“. Ст. Тугут стверджує, що він давніше обманював себе думкою, що національну проблему в сучасній Польщі можна розв'язати дрібними „уступками“ (співділання зі Ст. Грабським у ланковому „кросовому“ законі), але тепер переконався, що та розв'язка мусить бути ширша і глибша. Ті свої „меншостеві роздумування“ кінчає він таким характеристичним акордом:

„Польща така, якою вона є, мусить завоювати всім своїм горожанам не лише оборону зі зовні, не лише матеріальний добробут, але й можливості розвитку своєї культури, інакше була би вона вічно калікутчим організмом. Але переконатися про те поляків можна лише в оди-одинакій спосіб: швидко чесно і щирої співпраці при будові дому, в якому маємо жити. Швидко змагання кожного народу до здобуття незалежного існування; на жаль, ніхто не знає, в який спосіб далісь би ті змагання сьогодні, не поповнюючи божественних історій (шленств), заспокоїти на польських землях. А скоро мусимо жити в одному домі, треба тямити, що всі його мешканці мають певні права і певні обов'язки. Права, на жаль, в тій землі не є достаточні (!?) признані, але й обов'язки не все є виконувати. Недостатком є чисто поліційна зловильність; плачущі податки і давання рекрута. Треба спільними силами будувати дах над головою, зобчи жи ще якийсь час мали битися під ним. Не треба, їдучи спільним кораблем, вертїти в ньому діри на самій середині глибокої і бурливої води“.

З причини „недостатності признаних прав“, в даному випадку щодо свободи слова і критики, мусимо й цей голос лишити без належної уваги.

На всякий випадок — аже ці голоси в достаточній мірі вказують на оживлення національної проблеми. Повільним кроком, кривою і зигзагоювою лінією зближується вона до своєї природної розв'язки.

Закарпаття.

Десять років народної освіти.

Від прилучення Підкарпатської України до чехословацької республіки багато змінялося в шкільництві. По війні шкільництво Закарпаття було в мізерному стані. В шкільному році 1920-21 було в краю 475 народних шкіл зі 62.428 учениками. А в році 1927-28 зросло число шкіл на 745 із 87.834 учениками.

З погляду на викладову мову діляться 756 народних шкіл в минулому шкільному році 1927-28 з українською викладовою мовою; 114 шкіл із малярською викладовою мовою; 91 шкіл із чеською і словацькою викладовою мовою; 14 шкіл із німецькою викладовою мовою; 8 шкіл із жидівською згд. гебрійською викладовою мовою; 11 шкіл з іншими викладовими мовами. Між цими іншими є й циганські школи, на Закарпатті одинокі в світі.

Крім народних шкіл розвивалися ще й інші роди шкіл. Число виділових шкіл у шкільному році 1919-20 винисило 9, сьогодні є на Підкарпатській Україні 16 виділових шкіл, з цього 5 українських, 7 чехо-українських, 3 українсько-малярських і 1 чехословацька. Виділові школи мали в минулому році 1.496 українських дітей, 1515 жидівських, 1022 малярських, 360 чехословацьких. Учителів виділових шкіл було: 94 українців, 60 чехів та словаків, 10 малярів і 3 жидів.

Закарпаття має сьогодні 5 гімназій, 3 учительські семінарії, 6 фахових шкіл, 1 високу школу, 3 помічні заведення і 23 бурси. Державні

ВОВНИ НА СУКНІ
І ЖІНОЧІ ПЛАЩІ,
У ВЕЛИКОМУ ВИБОРІ
ШОВКИ, СУКНА
НА МУЖЕСЬКІ
ОДЯГИ.

Продолжение №29

БЛІДНИЦЮ неокровиність усуває ді-
лає зміцнюючою, віджи-
нячою, побуджує апетит, неоц нений середники для
реконвалесцентів.

М-ра Кшиштофського, вино хімічно-задіане на еспан-
ській називає. До мабуть у всіх антиках і дрогуеріях.
Ціна на ф. 4.25 зол. літ 240. У власнім інтересі ма-
дкти називає М-ра Кшиштофського вино хімічно-
задіане. Laboratorium chem.-farm. Mr. M. Krsztofo-
wski, Tarnów. 27-2

послаблення індустріалізації національних рес-
публик Союзу та зведення їх до ролі районів, що
доставляли би сировину; у трактуванні україн-
ської, білоруської і т. д. культури, як „мужиць-
кої“, відсталі, всупереч вишій, російській куль-
турі, як „пролетарської культури“, „культури цен-
тра“ (скептицизм Д. Бедного і газети „Труд“ у
питанні українізації опери, русотияські статті в
„Ежнедельник-у“ Літератури и Искусства“); в
розгляданні мови „інородців“ як діалекту, як
„побутової мови“ (інтерв'ю Луначарського в
справі українізації шкіл на Кубані, русотияський
виступ Горького та його любов до „єдиного яз-
ика“); в подбавленому відношенні до русотияства
та русотияських пережитків у рядках партії, мов-
ляв, „вони зараз на Україні безпосередньої за-
грози не представляють“ (Лебедь).

У ті ж відомі схарактеризований і укра-
їнський націоналістичний ухил від прямої лінії
ленінської національної політики. Його характе-
ристика не позбавлена інтересу. „Український на-
ціоналістичний ухил, — читаємо там — що має
своє джерело в натиску українських буржуазно-
демократичних елементів на деякі верстви про-
летаріату та окремих членів партії, виявляється
в проповідях протиставлення (!) інтересів Укра-
їни інтересам других національних республік со-
юзу (хмельовистське гасло „геть від Москви“ та
„орієнтація“ на психологічну Європу); в недо-
цінюванні ролі пролетаріату в процесах україн-
ського національного відродження та в пропози-
ціях такої українізації, яка на практиці зводилась
би до насильного українізування російського
пролетаріату, а тим самим підірвала би (слухай-
те! — Ред.) основи пролетарського інтернаціо-
налізму та свободного розвитку націй; в обвинува-
ченнях національної політики КП(б)У в русотия-
стві (тепер вже читач зрозуміє до чого йдуть і
куди прямують галицькі „шумськісти“. — Ред.),
мовляв, над нею тяжить спадщина козацької
політики царату; в подбавленому відношенні до
українського націоналізму та зменшуванні його
небезпеки; в перегибх темпу українізації партії,
шляхом видання українців за „версту ціну“, не
зважаючи на те, що вони представляють собою
з комуністичної точки зору“.

Не забули автори відозви і про Волобуєва.
„Помилки націоналістичного характеру виявили-
ся — читаємо в відозві — також у виступі Во-
лобуєва. Бо хоч Волобуєв правильно критикує ряд
російських великодержавницьких тенденцій, що
проявляються в галузі економічної політики, у
виді бюрократичної централізації народного го-
сподарства, з боку деяких союзних органів (в їх-
ніх господарських планах і проєктах) — то зно-
ва, він цілковито не має рації, коли, збігаючися
з хмельовизмом, змішує тенденції російського
націоналізму з основною лінією ВКП(б). Воло-
буєв не розуміє, що його пропозиції в галузі еко-
номічної політики, його обвинування ВКП(б)
у спадщині козацької політики царату, його
протекціонізм української економіки в неминучо-
му наслідку підірвали би потрібну для СРСР
соціалістичну централізацію (! — Ред.) наро-
дного господарства, а тим самим відбігали би від
основного ленінського принципу“.

Вже з наведеного бачимо, що галицькі т. зв.
шумськісти з КПЗУ хочуть бути в деїх далеко
правітнішими „ленінцями“, ніж комуністи з
Москви і Харкова. Одне, це їм, як далі поба-
чимо, нічого не допоможе. Не зважаючи на те, на-
ведемо ще один класичний аргумент їхньої „кри-
тики“ КП(б)У з цитованої відозви. Вони твер-
дять, що „з боку КП(б)У зроблено ряд помилок
і пропущено“ у боротьбі з правом безпекою.
„Так, приміром, — читаємо там — керівництво
КП(б)У правильно оцінивши хмельовизм, як у-
країнський націоналістично-опортуністичний у-
хил, не поведло своєчасно боротьби проти причин,
які породили хмельовизм: своєчасно не вказало
на загрозу поглинати між українським національ-
ним відродженням, а опануванням його з боку
пролетаріату і компартії; не своєчасно вжило за-
ходів до замкнення тих ножниць; не поведло своє-
часно боротьби проти інертного і пасивного від-
ношення до українізації, яке проявляється з бо-
ку радянських, профсоюзних а також партійних
творів чи то у виді бюрократичного винику-
вання українізаційної політики партії, чи то у ви-
ді недостаточного видання та безпосередньої
участі в соціалістичному будівництві (по лінії
профсоюзній, радянській, партійній) українських
робітничих кадрів в такій мірі, як цього вимага-
ють і на що дозволяють сучасні умови рекон-
струкції народного господарства та зросту про-
летарської класи на радянській Україні“.

Це ж усе важніше, що відноситься до харак-
теристики відносин на Україні чи точніше у ВКП
і КП(б)У. Та в відозві присвячено багато уваги
також давним і теперішнім відносинам у КПП
(польська компартія) і КПЗУ-меншості (не за-
будьмо, що „шумськісти“ в КПЗУ звуть себе
КПЗУ-більшістю). З того, що там написано, до-
відуємося немало цікавих річей, але для нас най-
цікавішою буде та, що центральний комітет КПП
асе поборював КПЗУ-більшість на користь мен-
шості, тобто теперішньої визнаної КПП і Комін-
терном Компартії Зах. України, а крім того під-
тримував воленародовців, теперішніх членів
Сельробу-Єдності. Чому це так діялося? Діялося
так тому, що центральний комітет КПП мав у
собі перевагу польських націонал-опортуністів.
І вони то вели політику „замазування націоналі-
стично-опортуністичних ухилів воленародовців“.
У наслідку такої політики центр. комітету КПП
і номінованого нею ЦК КПЗУ-меншості поглиб-
лювався розкол Сель-Роба і скріплювався в ньо-
му суперечності обох його націоналістичних
скрайностей: як української, так і русотияської.
Найкращим показником того є конгрес т. зв.
„Сельроб-єдності“, де не підано найменшій
критичній опортуністично-націоналістичних ухилів,
ні бувших сельсоюзників (Маківка), ні бувших
воленародовців та вкільці поява, кідде не напів-
нованої статті Вальницького (а органи „Сель-
роб“), в якій воленародівське русотияське відно-
шення до українського національного питання
виявлюється його „нехтованням в ім'я інтерна-
ціоналізму“.

До чого ж зміряє вся та довга писанина ав-
торів відозви? А ось до чого. Зазначивши, що во-
ни визнають свої дотеперішні помилки щодо ме-
тодів і засобів критики політики КП(б)У, КПП і
ВКП, вони капітують. На останній сторінці „ві-
дозви“ читаємо:

„В такій ситуації прикривати стан розвитку
комуністичного руху Зах. України „консоліда-
ційними досягненнями“ III З'їзду КПЗУ-меншос-
ти, (про нього ми писали — Ред.), було б шкід-
ливим, недопустимим обманюванням партії та
робітничої класи Зах. України. IX конферен-
ція КПЗУ не може вважати, що консолідація ко-
муністичного руху на Зах. Україні є досягнута в
той час, коли більшість старих кадрів КПЗУ на-
ходиться поза цілістю комуністичного руху в
Польщі та поза рамами Комінтерну. Беручи цей
факт під розвагу, а також і те, що Комінтерн ви-
знав за єдину свою партію, новоутворену на Зах.
Україні КПЗУ-меншість, що на терені одної кра-
їни не може бути, як взагалі так передовсім в
умовинах напружених міжнародних відносин,
двох поборюючих себе комуністичних партій,
IX-та конференція КПЗУ“.

„Розв'язує КПЗУ-більшість, як окрему пар-
тію та закликає всі організації і всіх членів
КПЗУ-більшості, вступити до лав визнаної Ко-
мінтерном КПЗУ-меншості та об'єднати всі сили
в єдиній КПЗУ“.

Ось вам і кінець капезетуївської „більшо-
сти“. Випадало б їй написати якийсь некролог
та побажати належного спочинку „на лаврах“.
Але не потребуємо цього робити, бо це за нас
зробив уже теперішній генер. секретар КП(б)У
Косіор. І його некрологом нехай буде тільки
покористуватися в даному випадку і нам.

На київській окрузній конференції КП(б)У
в перших днях січня ц. р. він сказав: „Ми того
тижня дістали досить цікавий документ — ві-
дозву т. зв. 9-ої конференції КПЗУ. Ця конферен-
ція ухвалила розпустити свою партію та увійти
цілком до нинішньої, тобто старої КПЗУ. І ось
конаючи вони лишили свій „заповіт“. Я гадаю,
що повз такий ганебний документ ніяк не можна
пройти мовчки“. Тут передає він коротенько
зміст документу і каже: „В цілому в 26 сторінок
— 3 сторінки пішло на поклони (далі Комінтерну
і ВКП), а решта, аж до останньої сторінки, це
лайка і наклеп на КП(б)У“. Тут Косіор пересадив,
бо наклепів там ніяких нема, а все зводиться
до „поклонів“. Слідують цитати тих
місць, де автори відозви відкидають свої похи-
бки, а по них такий фінал теперішнього диктатора
України, Косіора:

„Я гадаю, що жадними маніфестами, жадни-
ми „заповідями“ вони виправдати себе не змо-
жуть. Пани Василькович-Туринські після того як
збанкрутували, і коли від них відсадухалися на-
віть ті групи, що в перший час пішли на ними...
вони тепер намагаються відкараскатися відозвою
своєї конференції. Нічого з того не вийде. Якщо
вони справді усвідомили свої помилки, нехай
скажуть про це прямо, як слід, про своє зрадин-
ство (? — Ред.), ренегатство і нехай скажуть це
такими словами, як того вчинили їхні заслужо-
вувати. Нехай викуплять ділом свою провину, нехай
перше заслушають перед партією, щоб можна було
говорити про їхній поворот до партії. А ренегат-
ів та зрадників комуністична партія до своїх
лав прийняти не може“.

Косіор, що є подлком з походження, осу-
джує їх за гостро, зі становища КПП, тобто поль-
ської компартії, але по правді кажучи, тим „шум-
-

МАН-JONG

СМЕТАНКОВА ЧОКОЛЯДА

Тайна фабрикації сметанкової чоколади полягає
на умінні добір відповідних родів какао і ка-
каоїних зерен, які відповідно позичені зі сметан-
кою, дають чоколаду

СУБЕЛЬНОГО ЗАПАХУ І ВИСОКОЇ ЯКОСТІ.

БРАНКА С.А. ЛЬВІВ

ськістам" з КПЗУ за їхнє самопониження нічо-
го кращого не їдежиться. Нехай злобові ви-
хайють!

Марш. суд осудив пос. Полякевича.

Варшава, 17. січня. Втора оголошено вирок
марш. суду в справі конфлікту посла Хруцько-
го з пос. Полякевичем і з'ясовано інциденту в со-
йовім коридорі. Суд, у якого склад входили пос.
Хайінський (ХД), як суперарбітер та Пужан
(ППС) і Баранський (ББ) як арбітри, оголосив
такий вирок: Суд визнає, що: 1) пос. Хруць-
кий для 27. листопада 1928 образив пос. Поляке-
вича, наслідком чого причинився до посядання
гідного інциденту; 2) що пос. Полякевич зареагу-
вав невідповідно до ступеня понесеної образи та
в спосіб, який заслуговує на логану.

Коронування афганського короля.

Повстанці ввійшли до Кабулу.

Берлін, 17. січня. З Кабулу прийшли вісті,
що коронування нового короля відбулося в поне-
ділок при немовляючих вистрілах повстанських
гармат, що обстрілювали столицю. Армія нового ко-
роля меншає все більше. Повстанцям удалося зі-
стрілити два літаки. Пілотів араз розстріляли.
Повстанські війська під проводом Бачи-Саао
ввійшли в Кабул. На вулицях міста вже завзя-
тий бій.

Абдикування нового короля.

Москва, 17. січня. Згідно з останніми вістями
з Кабулу Іназ Улаз абдикував 17. січня рано під
умовиною, що йому буде забезпечена довня по-
займаність: так само й усім, що є в резиденції. В
цілім Кабулі вже спокій, закорд. інституції і по-
сольства шильнують відплив повстанців, яких по-
ведення супроти чужинців є прихильне. Під час
бою у місті не потерпів ні один чужинець. Про-
відники повстанців Бача Саао, якого спросту-
ють і Габі Булла Хан, запис увесь Кабул.

Ратифікація Кельського пакту в польських соймі.

Варшава, 17. січня. В мін-отві закорд. справ
роблять приготування, щоб соймові прокласти
проект закону, що ратифікує Кельові пакт. Спо-
діється, що ратифікаційний проєкт буде предло-
жений соймові вже на найближчій сесії гісторич-
нім пленарним засіданні.

Скасування становища реп. агента в Німеччині?

Лондон, 17. січня. Репрезентація Паркера
Джизберта зі становища репараційного агента
наступить щойно після закінчення праць зван-
ців. Тут рахуються в можливість скасування цьо-
го становища в зв'язі з репелією Дозогового плану.

Ратифікація Кельського пакту Францією.

Париж, 17. січня. Бріан аложив у парламенті
Кельові пакт, осуджуючий війну.

„Прогісвіт“ — це одинокій найкращий партійний укра-
їнського духа. Вона одинокі виведе нас усіх на шлях
правої долі — на сонячний шлях.

Зубний лікар і стоматолог д-р Андрій Кокондинський

КОЛОМІЯ, вул. Крамевського 4.

Оранку в недугу устної джм і губи. Шугучі зуби в златі й каучуку. Для шкільної мови всі праці 1177 по зниженні цінах.

По широкому світі.

Франц уряд Поляккаре вишшов переможно в парламенті діставши 325 голосів довіри проти 251. Боязі до осни він лишилося незмінним.

Паркер Джіліберт має намір аріктис свого ставоніша.

Представник англійських банкірів Дрюмонд Вольф приїхав до Бухаресту залити розумському урядові, на яких умовах вони можуть дати йому позичку.

Югославія повідомляє офіційно про свої дружні симпатії до Греції.

Америк. делегатом у міжнародній репараційній комісії буде Гільтон Юнг.

НОВИНКИ

— Йорданське свято. Величаве Йорданське свято, як що-року, відбудеться в суботу 19. січня в день Богоявлення Господнього в год. 10-й рази в ринку. Володосіття відбудеться під проводом Митрополита о. А. Шептицького та з участю численного духовенства при керуванні проти антики М. Терлецького. Традиційне Йорданське свято є найбільшим і найвидатнішим релігійно й національно-маніфестаційним святом українського населення м. Львова. Не сумніваємо, що візьмуть у ньому корпоративну й організовану участь всі наші товариства й організації та все львівське українське населення, засвідчуючи тим чином своє призначення до церкви, обряду і національності.

— Бенефісова вистава артистів „Кооператива „Український Театр“ у Львові призначена на суботу має бути спробою оживити театральний вечір деякими „вісьми“ пунктами програми. У них артисти зможуть проявити дещо зі свого індивідуального таланту, незалежного текстом пєси.

— На волі. Повідомляють нас, що на дніх війшов на волю ув'язнений у зв'язку з листопадними подіями у Львові д-р Богдан Гнатевич, який просидів у слідчій в'язниці цілих 10 тижнів.

— Наші свята у війську. Пишуть нам: У війську святкують наші (греко-кат.) свята різно, бо ця справа чомусь як слід не унормована. У школах підхорунжих у Варшаві й Томашові Маз, всі греко-католики мали підчас наших свят вільне, а з медичної (санітарної) підхорунжі в Варшаві навіть відпустили (до 10. 1.) В інших місцевостях було дещо інакше. Так прим. у школі підхорунжих в Раві Руській дозволено на кількадесяті греко-католиків тільки 6-ом виїхати домі в свята, а всі інші могли піти тільки раненько до церкви (під проводом підстаршин) та пополюди мусяти брати участь у всіх приписаних заняттях. Слід зазначити, що жиди діставали на свої свята відпустки поголовно. Думаємо, що це повинно відомститися і до греко-католиків. Крайня пора, щоб ця справа була унормована як слід.

— Податок від нерухомостей. Львівський магістрат пригадує, що деякі власники нерухомостей не подали до кінця декабрі (фасі) щодо винайму податку за 1928 р. Вони повинні до 14 днів внести дотичні заяви на друках до Обрахункової Палати в магістраті, бюро 88.

— Епілово любовної трагедії. Вчора вмерла в шпиталі жінка старшого поліція Бонка, пострілена закоханим у ній каваринним посауком Горшковським. Операція переведена в шпиталі не дитувала їй життя. Похорони нещасливої пари завтра.

— Що Львів дістане нового? У нарадах міської комісії здоровля над бюджетом для чистоти Львова, прийняли резолюцію пригадати Прибійний Раді, щоб вона дала агоду купити нові розтопки для снігу, нові авта на сміття та поливальни апарати, механічні снігові плаги, по однім авті для рятункової стації і зарплатних медук. Крім цього має бути вибудоване місце, де палитимуть сміття і перепорохонити дм на Янівський цвинірі. Не є це дуже приємні предмети, але деякі з них давно необхідні.

— Пригадуємо, що в неділю дні 20. січня ц. р. снівав відійши хор під управою д-ра Неділки колядки в Успенській (Володський) церкві в 12-й год. в побуді з доходом на „Рідну Школу“. Не занебавте нагоди, щоб набувати мистецтвом виконання колядок.

— На карті „Рідної Школи“ звільнюючі від ашкооганних напистів прислали далі: Михайло Скородинський, Долотів 25 год., Курдидик Онуфрій, Калуж 20 год. (за 10 карт), о. Семенюк Михайло, Юнашів 3.50 год., Михайло і Марія Дубрей, Біжова Крукавська 5 год., Лежиский 5 год., Миколайська Наталія, Коросів 3 год., Софія Галдерова, учит., Хапівка 2 год., о. Матвій Хомал, Ленківськ 1 год. — Хто салідує...

— Чому ми часом спізняємось? В год. 10-й вранці на вул. Руській така побутова картинка: на розі Бляхарської вул. стоїть магістратський віз, що навантажувє сніг; від Ринку надідає другий віз, напаний ушерт дровами, а в сій-же хвилині з Личакова трамвай. Усі три зупиняються перед кингарнею Ставропігійського Інституту і не в силі переїхати, бо візник снігового возу не хоче зробити дороги дровам, а дрова — снігові. Дрова везе також магістратський урядовець і вважає, що має першество. Йде суперечка між візниками, ось-ось дійде до бійки. За той час підїжджають нові трамвай і ждуть у черзі на вільний переїзд. Люди, що їдуть у них, а квапляться — спізняються.

— 31. грудня 1928 відбулася на університеті Яна Казимира у Львові промоція д-ра мед. п. Дениса Романа Гури. Це друга з ряду промоцій синів о. Даміана Гури, пароха в Старім Селі.

1294 1-1

— Діагно американською системою уладжує ДЕЛЬ-КА від 12. січня Інвентарну Випродажу, якшо пр. жіноча обув, першорядних якостей випродує вже по ціні зол. 9.90, 12.90 і т. д. Банжкі подробиці в оголошенні на сторони 5.

1-1

Театри.

Кооператива „Український Театр“ під дир. Я. Стадника.

Субота 19-го, г. 3. попоз. „Орфей у пеклі“.
Субота 19-го, г. 7.30 веч. Збірний вечір артистів театру. „На перші гулі“ і соловий виступи.
Неділя 20-го, г. 3. попоз. „Король хапи“, оперетка на 3 дії Міллера.
Неділя 20-го, г. 7.30 веч. „Ніч під Івана Купала“ (відновлення).

Великий Миський Театр:
П'ятниця 18-го, г. 7.30 веч. „Бродвей“, пєса Даміана і Аббаса (премієра).
Субота 19-го, г. 3. попоз. „Давид“.
Субота 19-го, г. 7.30 веч. „Мадам Бетерфлай“, виступ японської співачки Теіко Ківа.
Неділя 20-го, г. 3.30 попоз. „Ніж на стілі“.
Неділя 20-го, г. 7.30 веч. „Бродвей“.

Кіно.

„Аполло“: „На провесні“ Жеромського.
„Лев“: „На провесні“.
„Ола“: „Шингун“.
„Ізис“: „Венеційський карнавал“.
„Фатиморгана“: „Пікова дама“.

З судової салі.

Евген Скіцький та Іван Штокало перед судом присяглих.

Дня 17. січня станули перед судом присяглих у Львові два молоді українські робітники: **Евген Скіцький** та **Іван Штокало**, яких прокуратура обвинувачує за співучасті у нападі на пошту при вул. Галицькій в дні 3. липня 1928 р. Обоє обвинувачених судив уже нагалий раз разом з Ординцем, Плахтиною Митроном і Катмарським. Однак обох їх передано ще раз судові, тим разом судові присяглих, бо не було одностороннього потвердження трибуналом їх вини.

Склад трибуналу такий: предсідник ради. Антонович, як зостатні засідають д-р Двожан молодший і д-р Тертіл. Обвинувачує прок. Сивуляк. Бороються обв. Скіцького д-р І. Ганкевич, обв. І. Штокала д-р М. Гаушкевич. На салі дуже мало людей, переважно родина і знайоми обвинувачених.

Розправа почалася в 9 год. рано. В акті обвинувачення закладає прок. Сивуляк обом обвинуваченим співучасті у нападі на пошту в дні 3. липня 1928 р., чим вони допустилися злочину з §§ 190, 192 і 194 к. з. По влічтанню акту обвинувачення переслухано обох обвинувачених.

ЗІЗНАННЯ СКІЦЬКОГО.

Обв. **Евген Скіцький**, 19 літ, гр.-кат., електро-монтер, відповідає на питання прок. Антоновича, що до вини не почувується. До УВО не належав, ані до іншої підпольної організації, лише до руханково-пожарничого т-ва „Луг“ у Львові. Ординця і Плахтину знає добре, бо мешкав з ним у ті самі камениці. Про напад на пошту взагалі нічого не знає і лише на прохання Ординця приїхав зі Штокалом автом на вул. Снядецьких, де задержалися під числом 8. Не брав участі в самім нападі на пошту, бо ходив вул. Снядецьких туди і назад та уважав, щоб мотор був у русі. Не бачив, хто з напасників вїдав до авта, бо був на розі вул. Снядецьких і вул. Сапінг. На питання предсідника, чому змінив вже четвертий раз свої зізнання, відповідає, що зізнання на поліції були вимушені побоями, а перед слідчим суддею бога-то з того не змінював, бо боявся, щоб його ще раз виставлено на поліцію, яка над ним і його товаришами змушувалася. Але навіть у слідчого судді засеречив лежачи в своїх зізнаннях на поліції. На розп'яті перед нагалим судом заявив, оправді, що є членом УВО. Це зробив у тія план, бо боявся, щоб не засудили його на кару смерті. Думав також, що по такім автія нагалий суд знає себе некомпетентним і справа переїде перед присяглих суддів. Знова тепер, що по проєкті нагалою суду,

ЛІЧНИМ СЕРЕДНИКОМ УСМІРЯЮЧИМ БОЛІ

від кількадесяти літ

ASPIRIN

в таблетках і як такий поручають його лікарі цілого світа. Правильні таблетки ASPIRIN продаються виключно в оригінальній опакуванні

Boyer

по 6 або 20 штук.

(в чотирьохкутній плоскій тетрагонній коробці з червоною опакою)

ASPIRIN 0.5

До набуття у всіх апіках!

амінив свої зізнання перед слідчим суддею тому, щоб не пошкодити Ординцеві і щоб його скорше помилували.

На питання прок., чому зізнав на поліції, що на 15 минут відійшов кудись від авта, обв. Скіцький заперече, що цього не говорив.

Обор. д-р Ганкевич: Чому могло залежати поліції на тім, щоб ви на 15 минут відійшли від авта? Обв. Скіцький: Поліція хотіла конче, щоб я був у середині.

Обор. д-р Ганкевич: Чи не пригадуєте собі, що радили вам ваш оборонець перед розп'ятом нагалою суду?

Обв. Скіцький: Ні.

Обор. д-р Ганкевич: Не пригадуєте собі моїх слів: ви мусите належати до УВО, бо ціла справа вимагає цього, щоб білих ваших товаришів не засудили?

Обв. Скіцький: Так, пригадує собі.

ЗІЗНАННЯ ШТОКАЛА.

Опісля по коротенькій перерві зізнавав обв. **Іван Штокало**, гр.-кат., 21 літ, шофер. До вини не почувується. До білих товаришів не належав, Ординця знає з промислової школи. Критичного дня замовив у нього авто Ординець і лішня 1 долляра як закладок та зпросив його, щоб в автом їздив на нього або на Скіцького вже в 5 год. пополуни на вул. Фредри. Але обв. таки поїхав з гістими і зойно чверть на 6-у приїхав на вул. Фредри. Тут побачив його Скіцький і казав їхати на вул. Снядецьких. По дорозі задержав його при вул. Кляйна, а опісля приїхали на вул. Снядецьких. Обв. Скіцький казав йому, щоб держав мотор у русі, а сам ходив по тротуарі туди і назад. На питання предсідника, чому він зізнавав на поліції інакше, раме, що його біли і тому поліц. зізнання вимушені. Опісля ставить питання прокуратурі і оборона.

Обор. д-р Ганкевич: Чи ви змінили вигляд авта або число авта?

Обв. Штокало: Ні.

Обор. д-р Ганкевич: Чи як ви познали іпних гостей, то держали мотор в русі?

Обв. Штокало: Так.

ЗІЗНАННЯ СВИДКІВ.

Опісля по 10-минутовій перерві зізнавали свідки, почтові уряднички. Зізнання їх нічим незамітні, часто дуже суперечні зі собою.

Св. Тустановська оповідає, що до її бюр-влетіло двоє напасників з револьверами. Один вишій, з ясиним волоссям, зачесаним до гори, в гумовім плащі, кричав до неї „Оддай пенсьон-дає!“, другий був у масні й окулярах. На питання предсідника, чи могла би пізнати з обох обвинувачених того, що тероризував її, каже, так і ка-зує на обв. Штокала як на того, що її тероризу-вав, думаючи, що це обв. Скіцький. Зойно по у-вазі предсідника, що обв. Штокало, казує на обв. Скіцького та оправдує себе тим, що в неї дуже короткий зір...

Св. Добросотанська зізнає так само, як перша. Нічого нового не зізнала також св. **Любі-ненька**. Не могла з поденерування оповідати і тому предс. ставив їй питання. Була видимо дуже зворушена.

Св. Ковальчуківна бачила лише одного на-пасника, що був в окулярах.

Св. Червінський, почт. возний, не вносить своїми зізнаннями теж нічого нового.

Зате св. Вайнштот зізнає, що в бюрі було аж 4-ох напасників, а не двоє.

На тому вінішню розправу покінчено. Про-довження — в п'ятницю, год. 9.30 рано. Зізнавати-муть дальші свідки (поліційні й засуджені в шо-муж процесі нагалим судом). Розправа покінчи-ся правдоподібно в понеділок.

Інвентурна випродажа від 12. січня

За безцін

з приводу
великих
запасів

6⁹⁰

Червоні фільцові
вельш. 21-26

7⁹⁰

Домашні пантофлі
з верблюжої шерсті
шкір підшита
вельш. 36-46

9⁹⁰

Пантофлі високі
з верблюжої шерсті
з класною вел. 31-35 9⁹⁰
36-42 10⁹⁰; 43-46 12⁹⁰

12⁹⁰

Жіночі високі ботс.
чорні і бронз. 12⁹⁰
90 24⁹⁰
Переважно тільки вел.
35-37

14⁹⁰

Жіночі сатинові
чорні

16⁹⁰

Жіночі пізчерев.
чорні і бронзові
на стопах, затяжки.
вел. 35-37

18⁹⁰

Дівочі бронз. ботс.
повсого шиті вел. 31-35
також жін. пантофелів
дзкер. на стопах затяжки

24⁹⁰

Зброкатові срібні
і золоті також жін. дзкер.
пізчер. і чорні затяжки
на стопах затяжки

27⁹⁰

Жіночі шкіряні
пантоф. різних
барв

34⁹⁰

Жіночі пантоф.
дзкер. на франц. зап.

32⁹⁰

Мужеські чорні ботс.
пізчер. повсого шиті
Бронзові 36⁹⁰
з підшитою з підшитою 42⁹⁰

38⁹⁰

Мужеські чорні ботс.
з чорною гул. підшитою
знаменита охорона
проти вологості.

Жіночі замшові, чорні
нале. дзкер. на стопах, затяжки
дзкер. на низ. зап. 21⁹⁰

Дамські попелисті пантоф.
шито на франц. зап. також
пант. дзкер. на низ. зап. 29⁹⁰

Жіночі пантоф. соко.
в різних барвах
повсого шиті 36⁹⁰

Жіночі снігівці попелисті і баж. знижені на 34 18⁹⁰

Ціни панчик також значно знижені.

Поодинокі пари різної овузи, акрештки по тазово низьких цінах
Мало першорядної якості і виконання ціни знижені аж до 50 %.

Навіть на випадок як хто хвилино не потребує оплатитися закупити на запас.

Del-Ha

До набуття у всіх філіях.

